

TELEFON MELEFON YOK!

ŞERMIN YAŞAR

RESİMLEYEN: MERT TUGEN

Kronik
Çocuk

DOĞUM GÜNÜ MOĞUM GÜNÜ YOK!

Aradığınız kişiye yani bana şu anda ulaşamıyor.

Eskiden olsa hemen ulaşırdınız ama artık çok ararsınız... Aramayın. Mesaj da yazmayın. Telefonun t'sini duymak istemiyorum. Diğerlerinin de duymak istemediğine adım gibi eminim.

Diğerleri dediğim kuzenlerim: Can, Ali, İpek... Biz dört kuzen, bütün bir yaz boyunca öğleye kadar uyumanın, sonra da akşama kadar yatıp telefonla oynamanın hayalini kurarken, tüm hayallerimiz suya düştü. Bu yaz büyük dedemiz Sıtkı Sıyrıldı yüzünden resmen sıdkımız sıyrıldı! Başımıza gelenleri bir kitapta okusam “Amma da abartmışlar!”, bir filmde izlesem “Yok artık daha neler!” derdim. Ama kendi başımıza gelince ancak “İmdaaat!” diyebildik!

Sıtkı dedemiz, 98 yaşına girdi. Kendisinin doğum günü ağustos ayında bir gün, hangisi olduğunu

bilmiyoruz. Kendisi de bilmiyor. Doğumuyla ilgili elimizdeki tek bilgi, “Anam beni mısır tarlasında mısır toplarken doğurmuş,” cümlesi. Bu cümleden hareketle, Sıtkı dedenin ağustos ayında doğduğu düşünülüyor. Çünkü mısır, ağustos ayında toplanıyormuş. Günü belli olmadığından ağustosun en müsait gününde kutlanıyor doğum günü. Bence bu şahane bir şey. Mesela benim doğum günüm 11 Haziran ve mutlaka o gün kutlanır. 10 Haziran’da, 12’sinde, 20’sinde kutlanma ihtimali yok. Tam gününde kutlarlar. Sonra da güya sürpriz parti yaparlar. Her sene aynı şey olur. İçeriden bana **“Beeeerck”** diye seslenirler, “Bi’ gel annem bakayım!” der annem. Ben de sanki haberim yokmuş gibi içeriye giderim. Aaaa, mumlu pasta! Aman ne büyük sürpriz! Heyecan sıfır! Ama doğum günümün hangi gün olduğunu bilmesem acaba bugün mü, yarın mı, haftaya mı diye hop oturur hop kalkardım. Sıtkı dedenin yerinde olsam heyecandan yerimde duramam. Gerçi Sıtkı dedemin artık yerinde duramayacak bir hâli kalmadı, güçlkle yürüyor. Bir odadan öbür odaya geçmesi yarım saatini alıyor. Ama olsun. Gene de heyecanlanıyordur. Her sene doğum günü kutlamasında önce “Kimin doğum günü yine?” diye soruyor. “Senin” diyoruz, **“ben doğum günü moğum günü istemem,”** diyor. “Doğum günü moğum günü yapmayın bana,” diyor. Ama pastadan da en çok o yiyor.

Sıtkı dedemin 98. yaşı için bu yıl çok özel bir kutlama düzenledi bizimkiler. Bizimkiler dediğim, Ramazan dedem, babaannem, annem, babam, büyük amcam, büyük yengem, küçük amcam, küçük yengem, büyük halam, küçük halam, büyük ve küçük enişter, büyük halamın büyük kızı, büyük halamın büyük kızının kocası, büyük halamın küçük kızı, büyük halamın küçük kızının kocası, büyük halamın büyük kızının kızı... Aman neyse... Kalabalık bir aileyiz. Benim bile kafam karışıyor, siz şimdi ne diye bunu anlamakla uğraşacaksınız? Sadece şunu bilin. Büyük halamın büyük kızının, Elif ablamın, bu sene bebeği oldu. Yani büyük halamın torunu oldu. Böylece büyük dede Sıtkı Sıyrıldı, torununun torununu görmüş oldu. Eee, ne var bunda demeyin. Ben de “Eee, ne var bunda?” dedim ama öyle değilmiş. Çünkü bu önemli bir şeymiş. Torununun torununu gören insanların dilekleri kabul olurmuş... O yüzden önemliymiş. Bebeğin kırkı çıkacakmış. Bebeklerin dünyaya gelişlerinin kırkıncı gününde kutlama yapılmış ve bebek, gezmeye götürülürmüş. Buna kırk uçurmak denirmiş. Kırkıncı gün babaannelere **Kırk uçurmaya** gidecekmişiz, bebek ve Koca dede ilk kez birbirini görecekmiş. Gitmişken Koca dedenin doğum gününü de kutlayacakmışız. Aman ne güzel plan, ne güzel plan! Tam da hayalimizdeki gibi! Ben diyorum beni evde bırakın, yatıp uyuyayım, telefonumla oynayayım, bunlar diyor “Olmaz, illa bizimle geleceksin! Evde tek kalamazsın!”

Annemle babam, evde tek kalırsam evi yerinden söküp kaçacağımı falan düşünüyorlar. Oysa yatacağım, sadece yatacağım ve telefonla oynayacağım. Hepsi bu! Zaten birkaç gün sonra bayram. Nasıl olsa bütün aile bayramda yine buluşacağız. Bari o zaman gidelim dedim ama bebeğin kırkuncu günü çok önemliymiş, bugünü kaçıramamışız.

İyi peki, gideriz. Sanki gitmediğimiz yer... Babaannemle bizim evin arasında iki sokak var. Halamlar, amcamlar, babaannemler hepimiz aynı mahallede yaşıyoruz. Evlerimiz birbirine çok yakın. Kimse daha uzağa taşınmıyor. Bizimkiler için dünya bizim mahalleden ibaret. Her yere birlikte gidiyoruz, her şeyi birlikte yapıyoruz. Karıncalar gibiyiz. Çok şikâyetçiyim diyemem, bu sayede kuzenlerimle rahat rahat görüşebiliyorum. Annem evde beni darladığında hemen birini arıyorum. Beş dakika sonra kapı çalıyor.

“Neriman teyze, babaannem bizi çağırıyor, Berk’i almaya geldik,” diyor ve evden çıkıp babaanneme gidiyoruz. Babaannemin haberi bile yok! Babaannem her gittiğimizde bizi sanki çok uzak yoldan gelmişiz ve aylardır görüşmüyormuşuz gibi hasretle karşılıyor.

Babaannemin evi, bizim kalabalık ailemizin buluşma noktasıdır. Koca dedemiz Sıtkı dede, nam-ı diğer Çoban dede, babaannemin babası. Gençliğin-

de çobanlık yapmış. Ona bazıları Çoban dede diyor. Biz, Ramazan dedemle karıştırmamak için ona Koca dede diyoruz. Ayrıca yanlış da değil, Koca dedemiz çok uzun boylu... Ayrıca yaşlı yani... Koca dede işte, daha ne olsun? Babaannem, Ramazan dedem ve Koca dede birlikte yaşıyorlar. Kocaman bir evleri var. Ev, aslında üç oda bir salon ama aynı zamanda dipsiz bir kuyu gibi. İçine herkes sığabiliyor. Bu evde bence bütün mahalleye yetecek kadar tabak, çatal, kaşık, bardak, battaniye, terlik falan bulunabilir. Kocaman bir yemek masası var ama yine de herkes aynı anda oturamıyor. Biz genelde kuzenlerim Can, Ali ve İpek'le içerideki masada yer yok deyip mutfakta yemek yiyoruz. Açıkçası bu durumdan da çok mutluyuz. Ağzını kapat diyen yok, **ŞAPIRDATMA** diyen yok,

telefonu bırak elinden diyen yok, **HÖPÜRDETME** diyen yok. Ne güzel, şapır şupur yemek yiyip kalkıyoruz. Kalkmıyoruz bile aslında, oturup kalıyoruz orada. Çünkü yattığımız yerden telefonla oynamak kadar sevdiğimiz bir diğer şey de yemek masasında telefonla oynamak ama kendi evlerimizde buna asla, asla, asla izin vermezler. Burada göze batmıyoruz. Ne zaman içerideki masayı toplamaya başlıyorlar ve önümüzdeki masada kirli tabaklar birikiyor, o zaman usulca bir odaya atıyoruz kendimizi. Bu da genellikle Koca dedenin odası oluyor. Hepimiz yatağın üstüne devrilip telefonlarımıza bakıyoruz misler gibi... Koca dede de aslında kafa birisi. Öbür yetişkinlere benzemiyor. Her şeye şaşırıyor. Her şeyi merak ediyor. Gülüyor. Hiçbir şeye kızmıyor. Ona video izletiyoruz. Çok gülüyor. Diğer yetişkinler izlediğimiz videolara hep **"saçma sapan video"** diyorlar. Ama Koca dede seviyor videoları. Hele şaka videolarını çok seviyor, katıla katıla gülüyor onlara. Arada biz de Koca dedeyle video çekiyoruz. Ona yabancı markaları okutuyoruz. Futbolcu isimlerini okutuyoruz. Okuyamıyor. Çok komik söylüyor kelimeleri. Acayip eğleniyoruz var yaa! Koca dedeye bir sosyal medya hesabı bile açtık. Çektiğimiz videolarını yüklüyoruz. Henüz Koca dedenin haberi yok. Aslında ailedeki kimsenin haberi yok. Duysalar çok kızarlar. Bir gün birine denk gelecek diye çok korkuyoruz ama yine de yapıyoruz. **Yaramazlık zaten biraz da böyle bir şey. Yanlış olduğunu**

biliyorsun, yakalanmaktan korkuyorsun ama yine de yapıyorsun...

Bizi bıraksalar sabaha kadar Koca dedenin odasında telefonla oynarız. Onun odasında takılmak, bizim için salonda olmaktan daha iyi.

Yine de gelip buluyorlar bizi, odadan çıkarmak için uğraşıyorlar. Ama bu sefer öyle olmadı. Eve bebek geldi. Ne güzelmiş eve yeni bebek gelmesi yaa! Bütün ilgi, onun üzerinde toplandı. Uzun zamandır aileye yeni bir birey katılmamıştı. En küçükler bizdik. Can'la Ali zaten ikiz, İpek onlardan bir yaş küçük, ben de Can'la Ali'den altı ay büyüğüm... Yine

matematik problemi gibi oldu değil mi? Aman boş verin, yaşlarımız yakın işte. Bizi küçükken salonun ortasına dizer, oynatırlardı. Gerçekten... Yere yer yatağı sererlerdi, “Hadi çocuklar, takla atın,” derlerdi. Takla atardık, alkışlardı. Müzik çalıp oynatırlardı. Yine alkış! Dedene şunu de, babaannene bunu göster, bak bak halası ne güzel okuyor, oku bak çocuğum şurada ne yazıyor, Can’la Ali güreşsin, İpek şarkı söylesin, alkış, alkış, alkış! Öpücük at, takla at, bay bay yap, alkış yap, şarkı söyle, şiir oku, anneni mi daha çok seviyorsun babanı mı, ben mi deden mi, büyük halan mı küçük halan mı... Böyle geçti günlerimiz... On iki yaşına geldik, kurtulamadık bunlardan. Gel halacığım bir öpücük ver, hani teyzene bir kucak yok mu, bir çak yap bakayım eniştene, ablası bak boyu sana yetiştii, kalk oğlum kalk da boyunu ölçelim... Ne sıkıcı şeyler yaa...

Boy ölçüşmek nedir mesela? Büyük halam boy ölçüşüyor bizimle senelerdir. Geçen yıl onu geçtik. Oturdu ağladı. **“Ay, yavrularım benim! Boyumu geçtiler, maşallah kuzularıma!”** diye gözyaşları sel oldu. “Hala senin boyun bir elli beş! Seni geçmekte ne var?” demedik. Teselli ettik. “Kusura bakma hala, uzamış bulunduk,” deyip sakinleştirdik. **“Hahahaha laflara bak laflara, tütütütütütü!”** diyen halanın tükürükleriyle ıslanıp oturduk bir kenara. Küçük eniştem çak delisi mesela. Sürekli çak ya-

pıyor. Ya enişte tamam, iki yaşındayken hepimizi sıraya diziyordun, çak yaptırıyordun, sırayla çakıyorduk beşliği. Sen de **“Of anam of, ne güçlü çocuklar bunlar yaauvvv!”** deyip bizi kandırıyordun da artık on iki yaşındayız yani çakmasak mı? Babaannemin **“Hani bakayım, karnı acıkmış mı kuzularımın?”** diye karnımızı yoklamasını, dedemin durup durup çarpım tablosundan soru sorarak bizimle iletişim kurma çabasını falan saymıyorum. Biz yine iyiyiz de İpek’in durumu daha zor. Tek küçük kız olduğu için saçlarını örüyorlar, saçlarına kurdeleler takıyorlar; örgü elbiselerle, yeleklerle, hırkalarla, çantalarla donatıyorlar kızı. **O ise sevmiyor, sevmiyor, sevmiyor.** Bu her hâlimden belli ama kırmak istemiyor kimseyi...

Son iki senedir de bütün aile bireylerinin tek derdi bizim cep telefonlarımız. Ne zaman elimize telefon alsak, hep bir ağızdan **“AAA, BIRAKIN ŞU TELEFONLARI BE!”** diyorlar. Sonra başlıyor cümleler... **“Biz sizin için bir araya geldik, siz yüzümüze bile bakmıyorsunuz. Hadi bırakın telefonları da bir şeyler anlatın. Anlatın bakalım, okulda neler oluyor?”** falan. Ya sen ne yapacaksın acaba okulda ne olduğunu büyük enişte? Sen ne yapacaksın acaba en yakın arkadaşımın kim olduğunu küçük amcamın karısı küçük yengem? Derslerin nasıl gittiği ne gibi bir işine yarayacak senin halamın kızı? Ne

yapacaksınız bizi? Biz sizin eğlenmeniz miyiz acaba? Eğlenecek başka bir şey bulsanız... Sosyal medya olur... İnternet olur... Oyun indirin oyun! Eğlenin kendi hâlinizde. Salın bizi... Ama salmıyorlar. Salmadıkları gibi bir de bir şey bahane edip telefonları topluyorlar!

Koca dede de kıs kıs gülüyor oturduğu yerde. “Yaaaaavvv neden aldınız çocukların oyuncaklarını ellerinden?” diyor. Bir kahkaha kopuyor ve sonra bağırarak dedeye açıklama yapıyor aileden birisi.

“Dedeeee oyuncak değil o telefon, telefoooooon!”

“Haaaaaa, ver de nineni arayayım.”

“Dedeeee, ninem sizlere ömür oldu ya.”

“Haaaa, doğru ya. Asker arkadaşımı arasin söyle de.”

“Dede kimse kalmadı.”

“Haaaaa, doğru ya... İyi madem oynasın çocuklar, ellemeyin.”

“Yok dede yok, iyi bir şey değil o telefon, bırakınlar.”

“Bırakın o telefonu eşek sıpaları! Verin bana telefonları!”